

21421 LLEI 1/2004, de 21 de desembre, d'Horaris Comercials. («BOE» 307, de 22-12-2004.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat esta llei i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La definició dels horaris comercials ha constituït en tot moment una peça d'especial sensibilitat en la regulació de l'exercici de l'activitat comercial detallista. Així, la Llei Orgànica 2/1996, de 15 de gener, complementària de la Llei d'Ordenació del Comerç Detallista, va establir en l'article 2 el principi de la llibertat de cada comerciant per a determinar, sense cap limitació en tot Espanya, l'horari d'obertura i tancament dels seus establiments comercials, així com els dies festius o no i el nombre d'hores setmanals en què desenvolupar la seua activitat, dins de les regles establides en la mateixa llei. La mencionada llei Orgànica assenyala que el principi de llibertat d'horaris no podia ser aplicat immediatament pels efectes que este règim podria tindre sobre el sector i, per això, va establir un règim transitori, que no podria ser revisat abans de l'1 de gener de l'any 2001.

Per este motiu, i seguint determinades regles, es va acordar una modulació en la seua aplicació fins a l'any 2001. Es va reconèixer la plena llibertat per a determinats tipus d'establiments i per a aquells que no gaudien d'esta llibertat es va fixar una obertura autoritzada, com a mínim, de huit diumenges o festius i una llibertat d'obertura que no podia restringir-se a menys de 72 hores setmanals. Estos dos límits podien ser ampliat per les comunitats autònomes.

El Reial Decret llei 6/2000, de 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i servicis, en l'article 43, va desplaçar les regles transitòries de la Llei Orgànica 2/1996, ampliant el règim transitori durant 4 anys més i establint una nova regulació que va incrementar gradualment el nombre de diumenges i festius d'obertura autoritzada fins a arribar a dotze per a l'any 2004. Es a dir, la discussió sobre la llibertat d'horaris o l'eventual aplicació d'un règim de llibertat d'horaris es va ajornar de l'1 de gener del 2001 a l'1 de gener del 2005. Així, l'apartat U d'este article assenyala que «la llibertat absoluta d'horaris i de determinació de dies d'obertura dels comerciants no s'aplicarà fins que el Govern, conjuntament amb el Govern de cada una de les comunitats autònomes, així ho decidisquen per al seu corresponent territori i no abans de l'1 de gener de l'any 2005».

Les regles establides en el Reial Decret llei 6/2000 han marcat una pràctica de dotze obertures en festius entre consumidors i comerciants que es considera que constitueix un marc de referència adequat per a la nova regulació.

En conseqüència, l'adopció d'un nou règim d'horaris comercials és urgent, per la necessitat de disposar d'una norma abans de l'1 de gener de 2005, que dote d'un nou marc legal que done seguretat jurídica i que permeta l'aprovació dels nous calendaris comercials per a 2005.

La present llei pretén fixar un marc estatal de caràcter estable, resultat del consens més ampli possible amb les principals associacions representants dels consumidors, dels interessos empresarials, els sindicats i les comunitats autònomes.

L'objectiu de la present regulació bàsica és promoure unes adequades condicions de competència en el sector, contribuir a millorar l'eficiència en la distribució comercial

detallista, aconseguir un adequat nivell d'oferta per als consumidors i ajudar a conciliar la vida laboral i familiar dels treballadors del comerç. Esta norma permetrà que cada Comunitat Autònoma adequue el seu règim d'horaris a les característiques i al model de comerç de cada una d'estes.

La present llei es dicta en l'exercici de les competències exclusives de l'Estat en matèria de bases de l'ordenació de l'activitat econòmica que li reconeix l'article 149.1.13a de la Constitució.

Article 1. *Llibertat d'horaris.*

Dins del marc definit per esta llei i pel que, si és el cas, desenvolupen les comunitats autònomes, cada comerciant determinarà amb plena llibertat l'horari d'obertura i tancament dels seus establiments comercials de venda i distribució de mercaderies, així com els dies festius d'obertura i el nombre d'hores diàries o setmanals en què exercirà la seua activitat.

Article 2. *Competències autonòmiques.*

En l'exercici de les seues competències, correspondrà a les comunitats autònomes la regulació dels horaris per a l'obertura i el tancament dels locals comercials, en els seus respectius àmbits territorials, en el marc de la lliure i lleial competència i amb subjecció als principis generals sobre ordenació de l'economia que es contenen en la present llei.

Article 3. *Horari global.*

1. L'horari global en què els comerços podran desenvolupar la seua activitat durant el conjunt de dies laborables de la setmana no podrà ser restringit per les comunitats autònomes a menys de 72 hores.

2. L'horari d'obertura i tancament els dies laborables de la setmana serà decidit lliurement per cada comerciant, respectant sempre el límit màxim de l'horari global que, si és el cas, siga establert per la Comunitat Autònoma.

3. Les comunitats autònomes que així ho consideren podran establir en la seua normativa aquelles obligacions d'informació al públic en matèria d'horaris comercials que milloren el coneixement del règim d'horaris per part dels consumidors.

Article 4. *Diumenges i festius.*

1. El nombre mínim de diumenges i dies festius en què els comerços podran romandre oberts al públic serà de dotze.

2. Les comunitats autònomes podran modificar este nombre d'acord amb les seues necessitats comercials, i incrementar-lo o reduir-lo, sense que, en cap cas, es pugui limitar per davall de huit el nombre mínim de diumenges i festius d'obertura autoritzada.

3. Cada comerciant determinarà lliurement l'horari corresponent a cada diumenge o dia festiu de cada activitat autoritzada, sense que pugui ser limitat per les comunitats autònomes a menys de 12 hores.

4. La determinació dels diumenges o dies festius en què podran romandre oberts al públic els comerços, amb el mínim anual abans assenyalat, correspondrà a cada Comunitat Autònoma per al seu respectiu àmbit territorial.

5. Per a la determinació dels diumenges i festius mínims establits en este article, les comunitats autònomes hauran d'atendre de manera prioritària l'atractiu comercial d'estos dies per als consumidors.

Article 5. *Establiments amb règim especial d'horaris.*

1. Els establiments dedicats principalment a la venda de pastisseria i rebosteria, pa, plats preparats, premsa, combus-

tibles i carburants, floristeries i plantes i les denominades botigues de conveniència, així com les instal·lades en punts fronterers, en estacions i mitjans de transport terrestre, marítim i aeri i en zones de gran aflluència turística, tindran plena llibertat per a determinar els dies i les hores en què roman- dran oberts al públic en tot el territori nacional.

2. També tindran plena llibertat per a determinar els dies i les hores en què roman- dran oberts al públic en tot el territori nacional els establiments de venda de reduïda dimensió diferents dels anteriors, que disposen d'una superfície útil per a l'exposició i venda al públic inferior a 300 metres quadrats, excloent-ne els pertanyents a empreses o grups de distribució que no tinguen la consi- deració de xicoteta i mitjana empresa segons la legislació vigent o que operen sota el mateix nom comercial d'estos grups o empreses.

3. Per raons de política comercial, les comunitats autònomes podran modificar, incrementant-la o reduint- la, la superfície útil per a l'exposició i venda al públic dels establiments d'alimentació i consum quotidià compresos en l'apartat 2, que poden tindre plena llibertat d'horaris, la superfície útil d'exposició i venda al públic dels mencio- nats establiments no podrà ser inferior a 150 m².

4. S'entendrà per botigues de conveniència aquelles que, amb una superfície útil per a l'exposició i venda al públic no superior a 500 metres quadrats, romanguen obertes al públic, almenys diuuit hores al dia, i distribuï- quen la seua oferta, de manera semblant, entre llibres, periòdics i revistes, articles d'alimentació, discos, vídeos, joguets, regals i articles diversos.

5. La determinació de zones turístiques a què es referix el punt 1 d'este article, així com els períodes a què se circumscriu l'aplicació de la llibertat d'obertura en estes, correspondrà a cada Comunitat Autònoma per al seu respectiu àmbit territorial.

6. Les oficines de farmàcia, així com els estancs, es regiran per la seua normativa específica, i s'aplicarà, si no n'hi ha, les disposicions d'esta Llei.

7. Dins dels límits marcats per la present Llei, les comunitats autònomes podran regular específicament els horaris comercials dels establiments dedicats exclusiva- ment a la venda de productes culturals, així com els que presten servicis d'esta naturalesa.

Article 6. Règim sancionador.

Les comunitats autònomes podran establir el sistema sancionador aplicable a les infraccions de la normativa que dicten en desplegament de la present Llei en relació amb calendaris i horaris comercials.

Disposició addicional primera. Règim de llibertat d'horaris.

En cas que les comunitats autònomes decidisquen no exercitar les opcions que els conferixen l'apartat 2 de l'ar- ticle 3 i l'apartat 3 de l'article 4, es considerarà que els comerciants disposen de plena llibertat per a determinar les hores d'obertura dels seus establiments.

Disposició addicional segona. Llibertat d'elecció de diu- menges i festius.

En cas que les comunitats autònomes decidisquen no exercitar les opcions que els conferix l'apartat 4 de l'ar- ticle 4, es considerarà que els comerciants disposen de plena llibertat per a determinar els dotze diumenges i fes- tius d'obertura dels seus establiments.

Disposició addicional tercera. Competències munici- pals.

Les comunitats autònomes podran dictar les normes necessàries perquè els Ajuntaments puguen acordar, per

raons d'orde públic, el tancament, de manera singularit- zada, d'establiments que venguen begudes alcohòliques.

Disposició transitòria primera. Zones de gran aflluència turística.

Tindran la consideració de zones de gran aflluència turística les que ja la tenien en el moment de l'entrada en vigor de la present Llei.

Disposició transitòria segona. Definició de Pime.

Mentres no es definisquen legalment els criteris per a la definició de xicoteta i mitjana empresa en la legislació estatal, el criteri a utilitzar serà el recollit en la recomana- ció de la Comissió Europea de 6 de maig de 2003.

Disposició derogatòria.

Queden derogats els articles 2 i 3 de la Llei Orgànica 2/1996, de 15 de gener, complementària de la Llei d'Orde- nació del Comerç Detallista, i l'article 43 del Reial Decret Llei 6/2000, de 23 de juny, de mesures urgents d'intensifi- cació de la competència en mercats de béns i servicis, així com qualsevol disposició anterior que siga contrària a esta.

Disposició final primera. Títol competencial.

La present Llei es dicta en exercici de les competèn- cies exclusives de l'Estat en matèria de bases i ordenació de l'economia, reconegudes en l'article 149.1.13a de la Constitució, i amb el respecte a les competències en matèria de comerç interior de les comunitats autònomes.

Disposició final segona. Entrada en vigor.

Esta Llei entrarà en vigor l'1 de gener del 2005.

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 21 de desembre del 2004.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

21688 LLEI 2/2004, de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2005. («BOE» 312, de 28-12-2004.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta Llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

Els Pressupostos Generals de l'Estat fonamenten el seu marc normatiu bàsic en la nostra Carta Magna, la Constitució Espanyola de 27 de desembre del 1978, així